

Sygn. akt V Ka 127/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki (spr.)

Sędziowie: SSR del. Katarzyna Gozdawa-Grajewska

SSO Anita Ossak

Protokolant: Monika Brzoza

w obecności Magdaleny Szymańskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2014 r.

sprawy:

W. M. /M./

syna L. i W.

ur. (...) w C.

oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 16 grudnia 2013r. sygn. akt II K 984/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 /dwadzieścia/ złotych i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 180 /sto osiemdziesiąt/ złotych.

Sygn. akt VKa 127/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim uznał W. M. za winnego tego, że w okresie od 18.05.2009 r. do 28.06.2009 r. w W. i S. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd M. P. co do posiadanego przez jej męża R. P. zadłużenia w kwocie 189 tysięcy zł u nieustalonych osób i konieczności jej szybkiej spłaty za jego pośrednictwem trzykrotnie doprowadził M. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w opisanej kwocie tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk sąd warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności na okres 5 lat tytułem próby. Na zasadzie art. 72 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez Z. na rzecz pokrzywdzonej M. P. kwoty 189.000 zł w terminie 2 lat od daty prawomocności wyroku. Sąd obciążył oskarżonego kosztami postępowania i opłatą w stosownej wysokości.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego W. M. zaskarżając wyrok w całości i na podstawie art. 427 § 1 kpk oraz art. 438 pkt 2 i 3 kpk zarzucił :

1. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że oskarżony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 189.000 zł poprzez jej wprowadzenie w błąd co do posiadanego przez jej męża zadłużenia, podczas gdy z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, iż R. P. rzeczywiście posiadał zadłużenie u nieustalonych osób, co miało wpływ na treść wyroku w zakresie przypisania oskarżonemu winy;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że oskarżony nie posiadał względem R. P. wierzytelności, co miało istotny wpływ na treść wyroku w zakresie przypisania oskarżonemu dopuszczenia się przestępstwa z art. 286 § 1 kk;

3. obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 kpk poprzez dokonanie przez sąd dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i odmówienie wiarygodności zeznaniom świadków T. D. i Ł. T., które to zeznania były zbieżne i spójne z wyjaśnieniami oskarżonego, co miało istotny wpływ na treść wyroku poprzez przypisanie oskarżonemu przestępstwa z art. 286 § 1 kk.

W oparciu o te zarzuty obrońca oskarżonego wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

apelacja obrońcy oskarżonego jest oczywiście bezzasadna. Podniesiony przez obrońcę w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych byłby zasadny jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji wskazuje, że wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu sądowym zasługują na wiarę – wskazuje na to przedstawiona przez oskarżonego umowa pożyczki własnoręcznie podpisana przez R. P. co sam przyznał przed sądem rejonowym. Jednak sąd rejonowy w swoim obszernym uzasadnieniu wskazał dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w całości. Podkreślić należy, że sąd oceniał wszystkie wyjaśnienia oskarżonego jak i świadków złożone zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i sądowym. Sąd wskazał na rozbieżności w wyjaśnieniach oskarżonego i ich niekonsekwencje. W pierwszych swoich wyjaśnieniach oskarżony twierdził, że R. P. miał u niego dług w kwocie 20 tys. zł, następnie gdy mąż pokrzywdzonej nie potwierdził jego wersji, zmienił swoje wyjaśnienia i przyznał, że wziął od M. P. kopertę i miał ją przekazać T. D.. Z kolei gdy T. D. zaprzeczył aby pożyczał pieniądze R. P. zmienił ponownie swoje wyjaśnienia, twierdząc, że osobiście pożyczył pieniądze mężowi pokrzywdzonej w kwocie 160 tys. zł, które otrzymał od T. D.. T. D. przyznał, że pożyczył oskarżonemu kwotę 150 tys. zł, jednak pieniądze nie zostały mu zwrócone. Na ostatnim terminie rozprawy dołączył na tą okoliczność stosowną umowę. Słuchany na tą okoliczność ponownie świadek T. D. również zmienił swoje zeznania i przyznał, że oskarżony zwrócił mu jedynie kwotę 100 tys. zł. Sąd rejonowy swoje ustalenia opierał przede wszystkim na zeznaniach świadka M. P., które również zdaniem sądu odwoławczego w trakcie całego postępowania karnego były konsekwentne, rzeczowe i logiczne. Nie budzi wątpliwości, że oskarżony z pokrzywdzoną spotykał się trzykrotnie i otrzymał pieniądze za rzekome długi męża pokrzywdzonej w kwocie 189 tys. zł, pomimo, że jak twierdził pożyczył pieniądze w kwocie 160 tys. zł. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż

zachowanie oskarżonego W. M. wyczerpało znamiona zarzucanego mu czynu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Sąd rejonowy nie dopuścił się obrazy art. 7 kpk jak twierdził w swojej apelacji obrońca oskarżonego. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonej mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8.06.2004 r. sygn. II Aka 112/04 KZS 2004/7-8/6 "sama tylko możliwość przeciwstawienia ustaleniom dokonany w zaskarżonym wyroku odmiennego poglądu uzasadnionego odpowiednio dobranym materiałem dowodowym nie świadczy, że dokonując tych ustaleń sąd popełnił błąd. Dla skuteczności zarzutu błędu niezbędne jest wykazanie nie tylko wadliwości ocen (wniosków wyprowadzonych przez sąd) ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich dopuścił się sąd". Ponieważ apelacja obrońcy oskarżonego skierowana jest co do całości orzeczenia, obowiązkiem Sądu Okręgowego jest również sprawdzenie, czy wymierzona oskarżonej kara nie jest rażąco surowa. W niniejszej sprawie sąd I instancji wymierzając oskarżonej karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat nie naruszył zasady i dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Przy wymiarze kary sąd rejonowy miał na uwadze zarówno przesłanki negatywne jak i pozytywne dotyczące oskarżonego. Dolegliwość tej kary nie przekracza zdaniem sądu odwoławczego stopnia winy oskarżonego, mając na uwadze jego dotychczasową nie karalność i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonej, nie podzielając przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk